

[Tinning]

ikke desto mindre meget fundamentale spørgsmål, som regeringen indtil nu ikke har bekymret sig om.

Det ene er: når vi har et flygtningeproblem over hele verden, hvad er så vi danskers andel af dette problem, hvor meget af det bør vi påtage os? Det er sagt, at vi ikke kan løse verdens flygtningeproblem. Selvfølgelig kan vi ikke det, men hvad er vores andel?

Og det andet spørgsmål, når vi har fundet ud af, hvor stor vores andel er, er selvfølgelig, om vi er parate til at tage vores del af problemet på os, om vi er parate til at give vores bidrag til løsningen. Statsministeren sagde ganske rigtigt i sin åbningstale, at Danmark er et af verdens rigeste lande, og derfor påhviler der os selvfølgelig også særlige forpligtelser med hensyn til flygtningeproblemet.

Der lever 15-23 millioner mennesker på denne Jord som flygtninge; det er selvfølgelig meget vanskeligt at gøre op. Vi mener ikke, at det er verdens befolkning, der så ligeligt kan forsøge at tage sig af flygtningeproblemet; det må selvfølgelig være sådan, at den rige del af verden tager broderparten, og Danmark hører som sagt til den rige del af verden.

I VS mener vi – et slag på tasken – at det ville være meget rimeligt, hvis vi påtog os at lukke ca. 10.000 asylansøgere ind om året. De vil formentlig ikke få asyl alle sammen, det vil 6.000-8.000 af dem. Vi mener, det vil være rimeligt deromkring – det er ikke afgørende, om det er lidt mere eller lidt mindre, men deromkring – og det, regeringen må fortælle os, det, statsministeren må fortælle os, for han taler faktisk om flygtningestrømmen i sin tale, er, hvor stor en andel af det globale flygtningeproblem det er Danmarks ansvar at tage på sig.

Jeg ved ikke, om statsministeren har gjort sig nogen overvejelse over det. Jeg ved, at for nogle få år siden var det et problem, når man sagde 250 eller 500. Så blev der ændret ved det, nu er det nogle få tusinde, men har statsministeren overhovedet gjort sig nogen overvejelse over, hvor stor en del af verdens flygtningeproblem vi bør tage på os? Det vil jeg godt have at vide.

Hvis vi siger, sådan som VS gør det, at det er noget i størrelsesordenen 10.000 om året, er det stadig rigtigt, som andre har været inde på det i dag, at der er nogle praktiske

problemer. Der er også nogle politiske problemer. Det største politiske problem er som sædvanlig statsministeren og justitsministeren og regeringen, som vedholdende fortæller den danske befolkning, at dette kan vi ikke klare, dette er vi ikke klædt på til, nu kan vi ikke give dem en rimelig modtagelse, nu må vi hellere foretage nogle foranstaltninger. Og det er klart, at selv om der i den danske befolkning er masser af vilje til at tage imod, til at tage kontakt med flygtninge, til at drage flygtninge ind i lokalsamfundet, til at være med til at støtte moralsk og psykisk, og hvad der ellers er brug for, så har det selvfølgelig betydning, hvad både statsministeren og justitsministeren i dette land siger. Det er det største problem.

Det næststørste problem er, at der selvfølgelig er nogle problemer med, at man i et lokalsamfund frygter for, at man bare får fyldt på med flygtninge, bl.a. fordi, hvad vi snakkede om tidligere på dagen, sådan nogle kommuner som f.eks. Gentofte kommune mener, at de har løst deres del af opgaven ved at tage 22 flygtninge. Det er klart, at der er nogle problemer, men de kan løses.

Det, der bør ske i første omgang, er, at vi siger: det kan ikke nytte, at vi har en pukkel af ansøgninger. Folk er henvist til at leve i flygtningelejrene under håbløse forhold måned efter måned i uvished og under psykisk pres. Der er oven i købet borgerlige politikere, som så får lidt skyts, for der er faktisk nogle, som går hen og bliver flygtninge, fordi det, når de har været bare ½ år i Danmark, er fuldstændig umuligt at vende tilbage. Derfor er hovedopgaven i første omgang at fjerne puklen af ansøgninger. Det kan gøres meget enkelt ved, at vi siger: folk, der har ventet i mere end 3 måneder, får et ja, medmindre det er en helt håbløs ansøgning, det, der hedder en »åbenbart grundløs.« Så enkelt kan det gøres, og så kan vi i Danmark i øvrigt indstille os på, at vi ikke skal panikke over 2.000, 3.000, 5.000, 7.000. Vi skal derimod sige: vores andel er 10.000. Det indstiller vi os på, og det gør vi permanent, så vi hvert år er i stand til at optage 6.000-8.000 flygtninge i det danske samfund. Der er masser af plads, hvis vi vil, og hvis vi vil fordele dem ordentligt. Det er det, regeringen i første omgang må give os en klar melding om. Er 6.000-8.000, altså 10.000 om året, der bliver til 6.000-8.000, for meget efter regeringens